

ΦΩΤΗΗ Α Χ ΚΥΡΙΩ

ΕΤΟΣ 52ον

7 Νοεμβρίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (2684)

Η ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

«Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε»

Ὁ Χριστός ἦταν καί εἶναι ἡ μόνη καί διαρκής παράκληση κάθε ἀνθρώπου. Φυγαδεύει κάθε θλίψη καί μεταμορφώνει κάθε ἀνθρώπινο πόνο. Κανένας δέν ἀγάπησε τόσο πολύ τόν ἀνθρώπο καί δέν τόν ἀπάλλαξε ἀπό τό φόβο τῶν ὀριακῶν του καταστάσεων ὅσο ὁ Χριστός.

Καθ' ὁδόν πρὸς τήν οἰκία τοῦ Ἰαεῖρου, ὅπως ἀναφέρει τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, ἔγινε τό θαῦμα τῆς θεραπείας τῆς αἱμορροούσης γυναίκος. Δώδεκα χρόνια ἔπασχε ἀπό διαρκή αἱμορραγία. Λόγω τῆς ἀσθενείας της ἀποκλειόταν ἀπό τήν κοινωνική καί θρησκευτική ζωή σάν ἀκάθαρτη. Μέσα στήν ἀπελπισία της πλησίασε τό Χριστό, ἀκούμπησε τήν ἄκρη τοῦ ἱματίου Του καί ἀμέσως ἔγινε καλά.

Ἡ συνάντησή μας μέ τό Χριστό

Πολλά πράγματα πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ἐδῶ. Κατ' ἀρχήν πρέπει νά ἐκτιμήσουμε τήν ἐλπίδα καί τήν τόλμη τῆς γυναίκας. Ὑπερνίκησε ὅλους τούς κοινωνικούς καί θρησκευτικούς κανόνες συμπεριφορᾶς καί ἔπιασε τό ἱμάτιο τοῦ Χριστοῦ. Τόν καιρό πού τῆς ἀπαγορευόταν νά εἰσέλθει στή συναγωγή, αὐτή πλησίασε τήν πραγματική Ζωή, τό Χριστό καί ἐκεῖ βρῆκε τή θεραπεία της. Καί ὁ Κύριος, δέχεται αὐτή τήν τόλμη γιατί βλέπει πέρα ἀπ' τά φαινόμενα, βλέπει τό βάθος τῆς καρδιάς τοῦ ἀνθρώπου, ξέρει τό πνεῦμα τοῦ Νόμου καί σπάζει τό φράγμα τῆς τυπολατρίας. Ἔτσι μᾶς ἔδειξε ὅτι γιά τή συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Χριστό ἀπαιτεῖται τόλμη καί θάρρος. Αὐτό τό βλέπουμε στή ζωὴ τῶν ἁγίων. Ὅταν ἀναπαυόμαστε στή στεῖρα καί στεγνή ἐπιτέλεση ὀρισμένων θρησκευτικῶν καθκόντων καί αισθανόμαστε αὐτάρκεια, δέν μπορούμε νά ἀπολαύσουμε τή νηφάλια μέθη τῆς κοινωνίας μέ τό Θεό.

Ἡ προτεραιότητα τῆς εἰλικρίνειας

Ἡ πίστη εἶναι ἓνα γεγονός πού συγκλονίζει τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη καί δέν περιορίζεται μόνο στήν ἀνακάλυψη καί ἀποδοχή τοῦ Θεοῦ, ἀλλά κυρίως οἰκοδομεῖται

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 41-56)

Ἡ πίστη προϋπόθεση τῆς συναντήσεώς μας μέ τό Χριστό

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἄνθρωπός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καί αὐτός ἄρχων τῆς Συναγωγῆς ὑπῆρχε· καί πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ, ὡς ἐτῶν δώδεκα, καί αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καί γυνὴ οὓσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἣτις, ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν, ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καί παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καί οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καί ἀποθλίβουσι, καί λέγεις, Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἦψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνω δύναιμι ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἴδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καί προσεπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ, ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καί ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· **Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε**· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καί σωθήσεται. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφήκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καί Ἰάκωβον καί Ἰωάννην, καί τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καί τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καί ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καί κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καί κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καί ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καί ἀνέστη παραχρῆμα, καί διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καί ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς, μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

στό πλυρωτικό διάλογο τοῦ ἀνθρώπου μέ τό θεμέλιο τῆς ὑπάρξεώς μας, πού εἶναι ὁ Θεός. Ὁ περιορισμός τῆς πίστεως σέ ὀρισμένες τυπικές διατάξεις καί ἡ παραγνώριση τοῦ ἀληθινοῦ θρησκευτικοῦ βιώματος, ἦταν τό πνευματικό φαινόμενο πού ἔντονα κυριαρχοῦσε στοὺς Ἰσραηλίτες τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος σήμερα σπάζει τὴν πνευματικὴ αὐτὴ ἔκτροπή τῆς τυπικῆς καί ἐπιφανειακῆς θρησκευτικότητας καί τονίζει μέ τὴ συμπεριφορὰ του τὴν προτεραιότητα τῆς εἰλικρίνειας τῆς πίστεως καί τοῦ ἀληθινοῦ βιώματος.

Ἡ οὐσία τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος

Στὴ χριστιανικὴ πίστη τό κέντρο βάρους τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοποθετεῖται στήν οὐσία τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος. Ὅταν ὅμως ἀγνοεῖται ἡ οὐσία τῆς πίστεως καί διατηρεῖται μόνον ὁ τύπος, ἀπονοματίζεται ἡ πίστη καί ὁδηγοῦμεθα στήν τυπολατρία, πού καταλήγει μοιραῖα στήν εἰδωλολατρία, ἀφοῦ δίνει προτεραιότητα καί κύρος σέ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, πλησίασε τὸν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχισυνάγωγος, καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπίτι του, διότι εἶχε μιὰ μοναχοκόρη, ἡλικίας περίπου δώδεκα ἐτῶν, πού ἦτο ἐτοιμοθάνατη. Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε, ὁ κόσμος τὸν συνέθλιβε. Κάποια γυναῖκα, πού ἔπασχε ἀπὸ αἱμορραγίαν δώδεκα χρόνια καὶ εἶχε ἐξοδέψει ὅλην τὴν περιουσίαν της σὲ γιατροῦς καὶ δὲν μπόρεσε νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ κανένα, ἤλθε κοντὰ του ἀπὸ πίσω, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του καὶ ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αἱμορραγία της. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ποῖός με ἄγγιξε;». Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι τὸ ἠρνοῦντο, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἦσαν μαζί του: «Διδάσκαλε, ὁ κόσμος σέ ἔχει περικυκλωμένον καὶ σέ συνθλίβει καὶ σύ λές, “Ποῖός με ἄγγιξε;”». Ὁ Ἰησοῦς ὁμως εἶπε, «Κάποιος με ἄγγιξε, διότι αἰσθάνθηκα ὅτι ἐβγήκε δύναμις ἀπὸ ἐμένα». Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν, ἤλθε μὲ τρόμον, ἔπεσε στὰ πόδια του, καὶ τοῦ εἶπε μπροστὰ σ’ ὄλον τὸν κόσμο τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἄγγιξε καὶ πῶς ἀμέσως ἐθεραπεύθηκε. Αὐτὸς δὲ τῆς εἶπε, **«Ἔχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε**, πήγαινε εἰς εἰρήνην». Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται κάποιος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυναγῶγου καὶ τοῦ λέγει, «Ἡ θυγατέρα σου πέθανε, μὴν ἐνοχλῆς πλέον τὸν διδάσκαλον». Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ὅταν τὸ ἄκουσε, τοῦ εἶπε, «Μὴ φοβᾶσαι· μόνον πίστευε καὶ θὰ γίνῃ καλά». Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σπίτι, δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανένα νὰ μῆν μαζί του, παρὰ εἰς τὸν Πέτρον, τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ εἰς τὸν πατέρα τοῦ κοριθιοῦ καὶ εἰς τὴν μητέρα. Ἐκλαιγαν δὲ ὅλοι καὶ τὴν θρηνολογοῦσαν. Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Μὴν κλαῖτε· δὲν ἐπέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται». Καὶ τὸν εἰρωνεύοντο, διότι ἤξεραν ὅτι εἶχε πεθάνει. Ἀλλ’ αὐτὸς ἀφ’ οὗ ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιασε τὸ χερὶ της καὶ ἐφώνησε, «Κορίτσι, σὴκω ἐπάνω». Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμά της, ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ. Οἱ γονεῖς της ἐξεπλάγησαν, αὐτὸς δὲ τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ ποῦν σὲ κανένα τί συνέβη.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληθιζάτου, Γερ. Κοσιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

δευτερεύοντα στοιχεῖα καὶ παραγνωρίζει τίς οὐσιαστικές ἐπιταγές τῆς πίστεως.

Πολλές φορές οἱ ἄνθρωποι ρέπουν σ’ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὴν ἐπιφανειακὴ θρησκευτικότητα, ἰκανοποιοῦνται στὴν ἐκτέλεση μόνον ἐξωτερικῶν καὶ τυπικῶν πράξεων κι ἔτσι παραμένουν ἀμέτοχοι ἀπὸ τὸ βίωμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Βέβαια, ὅταν διατηρεῖται γνήσια καὶ ἀκέραια ἡ οὐσία τῆς πίστεως τότε ὁ τύπος βοηθεῖ στὴ διατήρηση τῆς οὐσίας καὶ δὲν ἀπορρίπτεται.

Μέ λίγα λόγια, ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ εἶναι πηγαῖος καὶ εἰλικρινὴς στὴν πίστη του καὶ διακριτικὸς στὴν ἔκφραση τοῦ ἐσωτερικοῦ βιώματος. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος μωεῖται στὴν πνευματικὴ ζωὴ τόσο εἶναι ἰκανὸς νὰ ἀξιολογεῖ καὶ νὰ δίνει προτεραιότητα στὴν οὐσία καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς πίστεως.

† Ὁ Φ. Ἀ.

7 Νοεμβρίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ
Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μαρτύρων († γ΄ αἰ.), Λαζάρου ὀσίου († 1053).
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Ἐφεσ. β΄ 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. π΄ 41-56.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 14 Νοεμβρίου, Η΄ Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.

Ἀντιαιρετικά θέματα (16)

ΟΙ ΠΡΕΣΒΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ἔνα ἄλλο σημεῖο, πολύ σημαντικό, πού πρέπει νά ἐρευνηθεῖ, εἶναι τό ἄν πράττουμε σωστά καί ὀρθόδοξα ὅταν ζητᾶμε ἀπό τήν Παναγία νά πρεσβεύει γιά μᾶς καί ἄν μπορεῖ ἡ Παναγία νά τό κάνει.

Τήν ἀπάντηση στό σημεῖο αὐτό καί τή δύναμη τῆς πρεσβείας τῆς Παναγίας μας τή φανερώνει ἡ Ἁγία Γραφή στό θαῦμα τοῦ Χριστοῦ στήν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας. Ὅταν ἡ Παναγία λέγει στό Χριστό, «οἶνον οὐκ ἔχουσι» ὁ Χριστός τῆς ἀπαντᾷ: «τί ἐμοί καί σύ γύναι, οὐπω ἤκει ἡ ὥρα μου». Εἶναι ἀπορίας ἄξιο πῶς τυφλώνονται οἱ αἰρετικοί καί σταματοῦν στό σημεῖο αὐτό, ἰσχυριζόμενοι ὅτι αὐτή ἡ ἀπάντηση δείχνει τήν ἀδυναμία τῆς Παναγίας νά πρεσβεύει, καί δέν κατανοοῦν ὅτι, ἀκριβῶς αὐτή ἡ ἀπάντηση δείχνει τήν τρομακτική δύναμη τῆς πρεσβείας τῆς Παναγίας. Ἐνῶ ὁ Χριστός ἀπαντᾷ ὅτι δέν ἔχει ἔλθει ἀκόμα ἡ ὥρα Του, ὅμως ἐκπληρώνει τήν ἐπιθυμία τῆς Παναγίας. Θά λέγαμε ἀπλά ὅτι ἡ Παναγία ἔχει τόση δύναμη καί χάρη ὥστε νά προκαλεῖ τή θαυματουργική ἐνέργεια τοῦ Χριστοῦ πρῖν ἀπό τήν καθωρισμένη ὥρα. Δέν νομίζω ὅτι ὑπάρχει ἀπάντηση πιό καίρια καί πιό χαρακτηριστική ἀπό αὐτή.

Ἀρχιμ. Π. Ἰ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ἐ Υπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>
